

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๓๖

ผู้สอนศาสนา

เวลามีคนเขามาถาม ท่านอาจารย์คงจะพูดภาษาอังกฤษเก่งนะ เพราะมีฝรั่งมาอยู่ด้วยมาก ไม่รู้เราเป็นอาจารย์ฝรั่งหรือ ไปแบบนั้นเสีย ไม้เก่งเวลาจะไม้ ไม่รู้เป็นอาจารย์แบบไหนมันกลาง ๆ ไซ้ใหม่ละ ถ้าหากเรารู้ภาษาอังกฤษเหมือนภาษาของเราไปสอนศาสนาที่อังกฤษนี่แน่ใจเลย เพราะเมืองนี้เป็นเมืองสมบัติผู้ดีอยู่แล้ว กฎระเบียบดีตลอด ยิ่งธรรมวินัยยิ่งละเอียดยิ่งกว่านั้นก็เข้ากันได้ปั๊บเลย คิดดูไปที่แรกมาไม่กี่คน ประมาณ ๒๐-๓๐ ไปถึงที่แรกนะ จากนั้นก็ถึบขึ้นเรื่อย ๆ ฟาดเสียจนเป็นร้อย พวกฝรั่งก็เพิ่มเข้า ๆ พวกมาสังเกตการณ์ ที่นี้คำว่าสังเกตการณ์เลยล้มไปหมดไม่ได้มาอยู่ไม่ได้ ฟังแล้วมันจับใจว้าง ท่านปัญญาอธิบายให้ฟัง เวลาเราอธิบายแล้วท่านปัญญาอธิบายต่อ ถ้าเป็นนอกจากเราเสียทีเดียวยื่นใส่มือเลยมันก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยซิ นีที่มันเสีย

ศาสนาเรานี้จะเจริญอยู่ที่โน้นมากถ้ามีผู้ไปแนะนำสั่งสอนเขา ต้องพร้อมนะ พร้อมทั้งภายในภายนอก มีแต่ภายนอกภายในไม่ดีก็ไม่ดีไม่เป็นท่า ดีภายในแต่ภายนอกก็ริยาแสดงออกต้อนรับกันนี้ เช่นอย่างภาษาเป็นต้นไม่รู้ อย่างนี้มันก็ลำบากก็ไม่ดีอีก ดีแต่ภายนอกพูดแจ้ว ๆ เหมือนนกขุนทอง แต่ภายในเหมือนซี่ไซ้ไม่ได้อีกเหมือนกัน ให้มันพร้อมซิ ภายในก็พร้อมภายนอกก็พร้อมแล้วนั้นละ ที่นี้มันไม่เป็นอย่างนั้นละซิ

พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาคุุโลกคู่สงสารเข้าได้หมด พุทธศาสนานี้เข้าได้หมดเลยเพราะเป็นศาสนาคุุโลกคู่สงสาร เป็นศาสนาในลัทธิธรรมชาติ โลกก็เป็นโลก ธรรมชาตินี้จะว่าไง เกิดมาด้วยบุญด้วยกรรมเหมือนกัน ศาสนาก็สอนเรื่องบุญเรื่องกรรมเรื่องของมีอยู่ไม่ได้ดูตรี ไม่มีไม่สอนไม่บอกว่ามี สิ่งมีแล้วไม่ปฏิเสธต้องยอมรับว่ามี พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่พอดีกับโลกเราเลย เป็นศาสนาคุุโลกคู่สงสาร ใครจะไปรู้เรื่องโลกเรื่องสงสารกว้างแคบขนาดไหนได้เหมือนพระพุทธเจ้า ผู้ทรงศาสนาเป็นผู้รู้มาหมดแล้วทุกอย่างแล้วนำมาสอนจะผิดไปตรงไหน สอนเทวดาสอนอย่างนี้ เนอะ เทวดาชั้นไหนสอนยังไ้ ธรรมะของเทวดาแต่ละชั้นละภูมิแต่ละรายละบุคคล ๆ เป็นยังไ้ ๆ สอนยังไ้ ๆ พระพุทธเจ้ารู้หมดสอนได้หมดเลยจะว่าไ้ ไม่งั้นเป็นศาสดาของโลกไม่ได้ ไม่เรียกว่าเป็นศาสนาคุุโลกคู่สงสาร

ไปสอนศาสนาเขาแล้วจะเอาแต่พื้น ๆ ของความรู้ของโลกไปสอนโลกก็ไม่ได้ เรื่องซิ ความรู้เหนือโลกสอนโลกมันถึงได้เรื่อง ให้มันเหนือทุกอย่างซิ สอนเด็กเหนือเด็ก สอนผู้ใหญ่เหนือผู้ใหญ่ สอนโลกเหนือโลก ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะเหนือ

โลกถึงเรียกว่าโลกุตรธรรม เป็นธรรมเหนือโลกอยู่ตลอดเวลา เอาธรรมะธรรมดาความรู้วิชาทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนโลกเขาไปสอนโลกมันไม่ได้เรื่องแหละ ต้องเหนือกัน ๆ มันถึงแก่กันตก ๆ ก็เลสต่ำกว่าธรรมแล้วแก้ตก ถ้ากิเลสสูงกว่าธรรมหรือเหนือธรรมแล้วแก้ไม่ตก ที่นี้ความรู้ของโลกกับความรู้ของธรรมจะไปสอนกันแบบเดียวกันแก้ไม่ตก ต้องเหนือกัน ๆ เสมอ

นี่ละความรู้พระพุทธเจ้าที่ว่าเป็นความรู้ประเภทที่ว่าโลกุตระตลอดเลย คือเหนือโลกตลอด ไม่ว่าแต่ชั้นใดภูมิใดพระองค์ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้ว เอามาสอนตามที่รู้แล้วเห็นแล้วซึ่งเขาก็ไม่รู้นี่ เขาอยู่ในโลกนี้แต่เขาไม่รู้เรื่องเหล่านี้ พระองค์รู้เรื่องเหล่านี้ความเป็นอยู่ของเขาเขาเป็นอยู่ แต่เขาไม่รู้ว่าเขาเป็นอยู่อย่างไร เป็นมายังไง และจะไปยังไง พระองค์รู้หมด ยิ่งนั้นชิมันถึงสอนกันได้คนเรา ถ้าเป็นความรู้แบบโลก ๆ เอามาสอนโลกมันไม่ได้เรื่องแหละ ต้องความรู้เหนือโลก เหนือโลกเหนือสัตว์ทุกประเภทว่ากัน

นี่ความรู้พระพุทธเจ้าศาสนาพระพุทธเจ้าครอบไปหมดแล้ว จึงเรียกว่าโลกุตรธรรมแปลว่าธรรมเหนือโลก เหนือตลอดไม่ว่าชั้นใดภูมิใดของสัตว์เหนือทั้งนั้น มันก็สอนได้ละซิ เอาความรู้ ก. ไปสอน ก. ใก้มันก็ได้เรื่องแหละ มันแบบเดียวกันนี้ความรู้ที่โลกทั้งหลายเขาเรียนมา เราก็เรียนมาแบบเขาแล้วไปสอนเขาจะเอาอะไรมาสอนเขา มันต้องเหนือเขา สิ่งที่เขาไม่รู้เรารู้ สิ่งที่เขาไม่เห็นเราเห็น สิ่งที่เขาละไม่ได้เราละได้ มันต้องเหนือกันตลอด ๆ ถึงจะสอนกันได้คนเรา ยอมรับกัน เมื่อเหนือกันแล้วก็ยอมรับ แม้แต่นักมวยต่อยกันยังหวังจะน็อกเขาทั้งนั้น เวลาสู้เขาไม่ได้ก็ต้องยอมรับยอมรับว่าแพ้ ยิ่งนั้นซิอะไรก็ไม่หนีความจริงแหละ ความจริงเป็นของสำคัญมาก สอนโลกแต่ความรู้ธรรมดา ๆ ไม่ได้

แม้แต่ผู้ปฏิบัติด้วยกันนี้ เอา นักปฏิบัติด้วยกันนี้ภูมิความรู้สูงกว่ากัน แล้วผู้ที่มีความรู้สูงมาสนทนากับความรู้ต่ำ แต่ผู้นี้มียศถาบรรดาศักดิ์ว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ หรือเป็นเจ้าของเจ้าคุณอะไรก็แล้วแต่นะ แต่ธรรมะต่ำกว่าอย่างนี้ พอแย็บออกมารู้ทันทีเลยแล้วไม่ยอมรับนะ ผู้น้อยไม่ยอมรับผู้ใหญ่ เพราะความรู้ผู้น้อยสูงกว่าผู้ใหญ่แล้วจะยอมรับกันได้ยังไง นี่เอากันตรงนี้ นักปฏิบัติด้วยกันนี้ไม่ต้องมีฌมมีญาณไปหยั่งทราบอะไรแหละ ภาวนาเป็นยังไง พุดไปซิเรื่องจิต พอแย็บออกมากรู้ปั๊บทันทีแล้ว ใครเสมอหรือใครเหนือรู้แล้วยอมรับทันทีเลยเพราะเป็นหลักธรรมชาติ ความรู้อันนี้เป็นหลักธรรมชาติ ถ้ามาพุดสุมสุมหัวแล้ว โห ไม่ได้ได้ไม่ลง ดีไม่ดีติดถูกผู้มาสอนด้วยเข้าไป

นั่นละความรู้หลักธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลกก็สอนอย่างนี้เหมือนกัน ใครทราบไหมว่าพระพุทธเจ้าไปหาเรียนมาจากไหน ไม่มี จึง

เรียกว่าสัจยมุ ทรงชวนชวยเองทางฝ่ายเหตุ แล้วก็ทรงรู้เองเห็นเองทางฝ่ายผล เพราะธรรมชาติที่ทรงสั่งสอนโลกนี้ เป็นธรรมชาติที่ทรงชวนชวยเองรู้เองเห็นเองทั้งนั้น โลกไม่รู้โลกไม่เห็นโลกไม่ได้ชวนชวยแบบนี้ เอาที่เหนือโลกมาสอน ไม่เหมือนโลกก็สอนโลกได้ละซิ อันนี้เราก็ออนเข้ามาหาเราซิให้เป็นประโยชน์ เอาธรรมะที่ปฏิบัติมานั้นมาปฏิบัติตัวเองให้เหนือเรื่องของเราอยู่ในใจนี้

เรื่องของกิเลสเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร เรื่องกิเลสตัณหาที่ทำลายโลกมามากต่อมาก แสนทุกข์แสนทรมานเพราะกิเลสทั้งนั้นไม่ใช่เพราะอะไรนะ ดินฟ้าอากาศต้นไม้ภูเขาเขาไม่ได้มาเป็นอันตรายต่อสัตว์โลก มีกิเลสเท่านั้นเป็นอันตรายต่อสัตว์โลกหัวใจ สัตว์โลก เอาความรู้วิชาธรรมะมาปฏิบัติให้เหนืออันนี้ ๆ ทำลายอันนี้ลงได้แล้ว เราก็ก่งกว่าเราแต่ก่อน แต่ก่อนเราเป็นอย่างงั้นบัดนี้เราเป็นอย่างงี้ คนคนเดียวนี้ก่งกว่าเก่า เข้าใจหรือเปล่า

ถ้าจะเทียบเรื่องทางโลกแต่ก่อนก็ไม่รู้ ก.ไก่ ก.กา พอเรียน ก.ไก่ ก.กา แล้วเราก่งกว่าแต่ก่อน เวลานี้เรารู้ ก.ไก่ ก.กา แล้วยังงั้นไซ้ไหมละ ขึ้นประถม มัธยม เราคคนเดียวนี้ เหนือตัวเอง ๆ ไปเรื่อย ๆ มันก็รู้อย่างงั้นซีเรื่องโลก เรื่องธรรมก็ต้องเป็นแบบเดียวกัน นี่วันไหนก็ ก.ไก่ ก.กา หมอนอยู่ไหนนมันได้เรื่องอะไร ไปไหนก็คว้าแต่หมอน ทำภาวนา ๆ มือคว้าหมอนกลัวหมอนจะหลุดลอยไป ขาดที่พึ่ง มันเอาหมอนเป็นที่พึ่งละซิไม่ได้เอาธรรมเป็นที่พึ่งจะได้เรื่องอะไร

พูดเหล่านี้พูดออกมาจากในหัวใจจริง ๆ นี้ เพราะฉะนั้นเราพูดถึงจริงจังทุกอย่าง ไม่ได้พูดเหลว ๆ แหละ ๆ เพราะธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมะเหลว ๆ แหละ ๆ สิ่งที่มีที่เป็นทั้งหลายไม่เหลวแหละ มีเป็นตามหลักธรรมชาติของตนร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ พระองค์ทรงรู้ก็รู้อย่างนั้นร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ นำมาสอนก็ต้องสอนร้อยเปอร์เซ็นต์ มาสอนแบบงู ๆ ปลา ๆ อย่างนี้เจ้าของเองก็ไม่ได้เรื่อง เจ้าของรู้ ๆ ปลา ๆ ไปสอนคนอื่นงู ๆ ปลา ๆ ได้เรื่องอะไร

ไปสอนต้องรู้จริงเห็นจริง สอนคนอื่นต้องจริงซึมันถึงมีน้ำหนัก อะไรที่ลงได้รู้เองเห็นเองแล้วนำมาพูดนี้มีน้ำหนักทั้งนั้นแหละ นอกจากได้ยินเขาเล่าให้ฟัง พอไม่มีทางออกก็ได้ยินเขาว่า ได้ยินแต่เขาว่า ไม่มีทางออกจริง ๆ ก็ได้ยินแต่เขาว่ามันไม่ได้เรื่อง ต้องเราว่าซิ เราเห็นเองยันลงไปนั้นซิ ส่วนเรื่องจะยอมรับไม่ยอมรับนั้นเป็นเรื่องกรรมของสัตว์อันนั้นนะ เหมือนคนตาดีบอกคนตาบอด นั้นะเห็นไหม ๆ ข้าไม่เห็นก็จะไปว่าอะไรเขา เพราะเขาไม่เห็นจริง ๆ มันก็กรรมของสัตว์ สัตว์อะไร สัตว์ตาบอดแน่ะก็เท่านั้นเอง ผู้ตาดีเห็นอยู่นี้ ผู้ตาบอดไม่เห็นก็กรรมของสัตว์เท่านั้นซิ

เราเสียชีวิตเกิดมาอาภัพวาสนา ถ้าได้ภาษาไม่เอามากแหละนะ ได้สัก ๑๐๐ ภาษาก็จะพอกิน สอนโลกได้สัก ๑๐๐ ประเทศ ๑๐๐ ชาตียังดี จากนั้นก็สอนสัตว์อีก สัตว์มีภาษาให้เราได้ภาษาเหล่านั้นไปสอนสัตว์ อู๊ย จะดีมาก แต่นี่มันอาภัพวาสนา แต่สิ่งทีหนึ่งถ้าโลกเขาจะภูมิใจก็ภูมิใจแต่เราไม่ภูมิใจนัก ทั้ง ๆ ที่เราก้ทำได้เต็มเม็ด เต็มหน่วย คือกินกับนอน อันนี้เก่งมาก ถ้าอันนี้ละเก่งมาก ไม่เป็นทำอย่างอื่น ถ้าได้ ภาษาอย่างที่ว่า นิรุติปฏิบัติสัมภิตา แดกฉานในภาษา กิริยามารยาท ศิลปวิทยาพร้อมกันหมดเลย พร้อม ๆ ๆ พูดภาษาไหนมากก็ได้ก็จะดี แต่นี้ก็กรรมของเราเอง

พูดความจริงพวกฝรั่งเฉพาอย่างยิ่งประเทศอังกฤษนี้ รู้สึกมีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ กับธรรมวินัยนี้เข้ากันได้เป้งเลยเทียว อย่างที่เราไปอยู่นั้นไม่นานนัก โธ นำสงสารเหมือนกันนะฝรั่งร้องไห้มีเธอเรายังไม่เคยเห็น ร้องไห้เรื่องอรรถเรื่องธรรมนะ นี่เห็นแล้วเห็นต่อหน้าต่อตา ก้มหน้าบิ่บิ่ น้ำตาร่วง ๆ พอครูบาอาจารย์จะจากไป มานี้หนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ แก้อันนี้ไม่มีความหมายนะ นั่งแทรกกันเต็มไปได้หมดเลยไม่ถือกัน เอ้า นั่งยังนั่งเลย แทรกกันไปหมด.....เต็ม ออกจากนั้นก็พาทาวนา ๓๐ นาที นั่งภาวนา ๓๐ นาที เทศน์ก็แล้วแต่กรณี เทศน์สั้นเทศน์ยาวอะไรก็แล้วแต่ แต่ภาวนานี้กำหนดเอา ๓๐ นาทีทุกวัน ๖ โมงเย็นเทศน์สอนแล้วก็นั่งภาวนากันอย่างนี้ทุกวัน ตั้งแต่นั้นไปถึงนั้น ที่นี้มีข้ออรรถข้อธรรมอะไรสงสัยก็ถามมา ท่านปัญญาธิบายคือเป็นล่ำม เราอธิบายให้ฟังแล้วก็เป็ลล่ำม

ฝรั่งหัวเราะไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ ฝรั่งก็หัวเราะเป็น อย่างว่าฝรั่งร้องไห้ไม่เป็น ฝรั่งหัวเราะไม่เป็น ฝรั่งร้องไห้เป็นหัวเราะเป็น เห็นแล้วเราเห็น เวลาปัญหาใส่บิ่บิ่ คือมันถูกอย่างถนัดวางั้นเถอะ ใส่บิ่บิ่หัวเราะเอิ๊กอ๊าก มันถูกใจเข้าใจหรือเปล่า ตอบปัญหา เขายังหาอุบายยอหลวงตา โห ท่านอาจารย์องค์นี้ตอบปัญหาเก่งมาก ฉลาดมาก อย่างนั้นเขาก็ยอ มันหากมีแหละปัญหา ก็เหมือนกันกับเราเพราะความเป็นอยู่ของจิตมันเหมือนกัน ที่เรียกว่าชาตินั้นชาตินี้มันเอาชื่อเอานามไปตามลักษณะเฉย ๆ รูปร่างกลางตัวลักษณะอย่างนั้นชื่อว่าชาตินั้น ๆ เฉย ๆ ก็คน หลักของคนหลักของกรรมมีอยู่เสมอเหมือนกันหมด อันนี้ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน คำว่าคนเท่านั้นก็ครอบไปหมดแล้ว หลักของกรรม กรรมดีกรรมชั่วมีเหมือนกันหมด การสอนก็สอนตามนั้น ถามออกมาไม่ถามออกมาในวงซึ่งเป็นความเป็นอยู่ของตัวเองจะเอาอะไรมาถาม ต้องความเป็นอยู่ของตัวเองเป็นยังงัย ความขัดข้องของตัวเองเป็นยังงัย ถามมา เวลาตอบก็ตอบเข้าไปตรงนั้นก็เข้าใจซี

นี่เราเสียชีวิตที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ แต่ก็อย่างว่านะ ถ้าสมมุติไปอยู่เมืองนอก เมืองไทยเรานี้ก็เอาอีกแหละ ไปทางโน้นพะว้าพะวังเป็นบ้าแหละ เราต้องไปอยู่ในชั้นบ้า ทั้ง

จะไปอังกฤษทั้งจะมาเมืองไทย สุดท้ายเป็นบ้าพอดี พอตีละได้ภาษาเดียวพอเหมาะ ภาษาเอาไปใช้ธรรมดา นกเขาก็ก็นกภาษา ไก่เขาก็ก็นกภาษา กระจอกมันใช้ภาษาอะไรไม่ทราบนะแปลกอยู่ เพราะอยู่ี่สังเกตตลอด สัตว์ประเภทไหน ๆ สังเกตมัน มันติดต่อกันสื่อสารกันด้วยวิธีไหน มันอดสังเกตอดพิจารณาอดทดลองไม่ได้ อย่างกระจอกนี่มันมาก็ดอะไรที่เราสงวน เช่น ผลไม้อ่อน ๆ มันชอบมาก็ดตรงนั้นตรงจุดนั้น เราเอาซ้อนไปไปวันหลังไม่มาเลยนะ

ตัวไหนมาก็จากไปโน้น ๆ แสดงว่าเขาบอกกัน อย่าไปยุ่งนะตรงนั้น ๆ ไอ้หัวโล้นมันสำคัญนะ มันเอาจริง ๆ มันไม่ให้เข้าไปนะ เราได้สังเกต เอ มันบอกกันด้วยภาษาอะไรนะ เวลาเราไล่ก็มีมันตัวเดียวนะ ค้อนปาส้มมัน ไล่ตัวนี้แล้วเดี่ยวตัวนั้นมาก็ดมะละกอยังไม่สุก มันมาก็ดเล่น ที่เอาค้อนปาส้มไปก็คือให้มันสุกเสียก่อนค่อยมากิน กล้วยไม่กินแหละ กล้วยให้สุกแหละ เดี่ยวตัวนั้นมาเดี่ยวตัวนี้มา ไล่ธรรมดา มันมาอยู่เรื่อยมาก็ดมะละกอ หลายครั้งหลายหนก็โมโหละซิ ไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่ คว่าได้ก้อนดินก็ขว้างไป วิ่งหลงทิศหลงแดนไป แล้วตั้งแต่นั้นมาไม่เข้านะ ตัวไหนมาก็จาก ๆ แสดงว่าไปบอกกัน ไม่มีตัวไหนเข้านะ ถ้าหากว่าตัวหนึ่งไม่เข้าตัวหนึ่งเข้ายังว่ามันไม่รู้เรื่องของมัน อันนี้มันไม่เข้าด้วยกันทั้งนั้น ตัวไหนมาจากไปเลย ตัวไหนมานี้จากไปเลยไม่เข้า แสดงว่ามันไปบอกกัน บอกให้ระวังหัวโล้นนะว่างั้น

ที่นี้ให้พร